

45

ОБЩИНА РУСЕ

K 7/M 45

120000869043

МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

INTERNAT

FESTIVAL

MARCH

17-31 MARCH 2005

MUSIC

ROUSSE, BULGARIA

DAYS

РУСЕ 17-31 МАРТ 2005

MUNICIPALITY OF ROUSSE

MINISTRY OF CULTURE

UNITED BULGARIAN BANK A Member of UBG Group

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

45. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
Русе
17 – 31 март 2005

ЗАКРИВАНЕ

СОФИЙСКА ФИЛХАРМОНИЯ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869043

Диригент

ТОМАШ КОУТНИК Чехия

Солисти:

Томас КЕРЪЛ Виолончело

Великобритания

Орлин АНАСТАСОВ бас

31.03 четвъртък 19 ч.

Зала „Филхармония“

 BRITISH COUNCIL
Bulgaria

ПРОГРАМА

I.

Антонин Дворжак

(1841 – 1904)

Симфония № 9 „Из Новия свят“, оп. 95, ми минор

(1893)

Allegro molto

Largo

Scherzo

Allegro con fuoco

II.

Едуард Елгар

(1857 – 1934)

Концерт за Виолончело и оркестър, оп. 85, ми минор

(1919)

Allegro. Moderato

Lento. Allegro molto

Adagio

Allegro

Модест Мусоргски

(1839 – 1881)

„Песни и танци на смъртта“ за бас и оркестър

(1875 – 1877)

Приспивна

Серенада

Трепак

Пълководец

„Никога не бих написал симфонията, ако не бях видял Америка. Стремих се да възпроизведа особеностите на негърските и индианските мелодии. Не съм използвал нито една от тях. Просто писах свои собствени теми, прилагайки всички постижения на съвременната ритмика, хармония, контрапункт и оркестров колорит...Където и да съм творил – в Америка или в Англия – винаги съм писал неподправена чешка музика“ – Антонин Дворжак.

Неповторимото пътуване „Из Новия свят“, съчетано с непрекъснатото усещане за принадлежност към чешкото, превръща Деветата Дворжакова симфония, написана през 1893 в Ню Йорк, в творба без аналог – уникална, самобитна, оригинална.

Единството в изключително богатото образно съдържание е постигнато чрез превръщането на главната тема на Първата част в своеобразен лейтмотив, звучащ във всички части на композицията.

Лейтмотивът има определяща функция в активната, динамична, героико-драматична Първа част, изградена върху три теми с ярък мелодичен и ритмичен рисунок. Във втората част, която авторът условно нарича „Легенда“, оригинално се преплитат чертите на негърските „спиричуълз“ и славянските напеви. Изключителната зримост на скръбно-поетичните образи и лирикопейзажната живопис са инспирирани от епизода в поемата на Лонгфелоу „Песен за Хайавата“, разкриващ погребението на любимата му Минехаха. Хороводът на жанровите превъплъщения достига особена пъстро-та в грациозно-танцуващото Скерцо, съчетаващо елементите на лендлер, пентатоника и песенност, вплетени в майсторска оркестрация. Внезапното връзване на героичния мотив от Първа част, който драматично и безапелационно прекъсва свободната жанрова игра, отвежда към финала. Тук в своеобразен калейдоскоп прозвучават всички основни теми на симфонията, за да утвърдят неговото кулминационно значение като химнов апотеоз – обобщение на цялата смислова концепция.

Едуард Елгар е първата ярка фигура в английската музика след Хенри Пърсел. Обединявайки художествените принципи на късния романтизъм и традициите на английския фолклор и полифония от XVII в., той достига до свой индивидуален стил, отличаващ се с уравновесеност и гъвкавост на фактурата, майсторска оркестрация, мелодически дар, тънък психологизъм, благородство и богатство на емоциите.

Елгар наследява баща си като органист в църквата „Сейнт Джордж“ в родния си град Бродхийт, свири на цигулка и фагот, работи с хора и Филхармонията на Уорчестър, изнася концерти като пианист и органист, гастролира като диригент в Италия, Франция и САЩ. Получава награди, научни титли, удостоен е със званието „Майстор на кралската музика“. През 30-те години на ХХ в. името му звучи като синоним на английска музика.

Елгар е от малкото щастливи автори, които приживе се радват на творческо признание. Създава опера, балет, 4 оратории, кантати, 2 симфонии, увертюри, концерти, камерни ансамбли, песни, музика към театрални спектакли.

Концертът за виолончело, написан през 1919 г. в една усамотена в горите на Съсек къща, е последното значително произведение на композитора. Този своеобразен „Военен реквием“ е изпълнен за първи път на 26 октомври 1919 г. и е последната премиера, на която любимата му съпруга присъства. Пет месеца по-късно Алис умира, а с нейната смърт сякаш си отива и неговата творческа инвенция. Концертът е уникална „дръзконоваторска“ творба, внушаваща респект с мащабността на формата, съвършената оркестрация и богатата скала на емоционалните състояния. Първата част е ярко виртуозна и бравурна (особено соловата партия), втората наподобява фантастично мото *perpetuo*, третата е страстна, развълнувана елегия, а Финалът е замислен като музикална шега, но веселото скерцо внезапно бива прекъснато от появилото се болезнено – трагично чувство в края на творбата.

Във вокалните творби на **Могест Мусоргски** от 70-те години на 19. в. вечните теми за живота и смъртта са решени в трагедийен, мрачно-философски план. Времето, в което самотният в своето отчаяние творец особено тежко преживява критиките на „познавачите“ и загубите на близките си хора, ражда безпрецедентния по своя драматизъм вокален цикъл „Песни и танци на смъртта“ по текст на Мусоргски и Голенищев – Кутузов. Страшната, зловеща картинност и трагическа ирония на четирите песни се определя от техния главен герой – Смъртта. Под формата на полуфантастичен образ, сменящ различни маски, тя мами, заблуждава и надсмивайки се над човешката безпомощност всеки път взема своята жертва. Тя е ту детенце, което обезумялата от скръб майка иска да спаси, но над

него пее своята приспивна песен Смъртта („Приспивна“); ту млада красавица, пълна с жажда за живот, която Смъртта задушават в обятията си в образа на прекрасен рицар („Серенада“); ту беден, измръзнал селянин, когото Смъртта увлича във вихрен, луд танц и погребва под снежен покров („Трепак“). И накрая – самата Смърт като страшен пълководец, празнувайки своята победа над падналите в боя, тържествено шества над осяаната с мъртъвци земя („Пълководец“).

Тези песни не са просто картини или скици, а мащабни сцени с напрегнато многопластово развитие. Смъртта жестоко и неотразимо зловещо „омагьосва“, пленява, подтиска, задушават.

В драматичната схватка участва и самата природа. Не случайно някои от песните се сравняват с живописните платна на Перов „Изпращането на покойника“ – „Трепак“ и Верещагин „Апотеоз на войната“ – „Пълководец“.

Томаш Коутник е роден през 1950 г. в град Оломоуц, в семейство на професионални музиканти.

Завършва виолончело и дирижиране в Консерваторията и Академията за изпълнителски изкуства в Прага (1977). Специализира дирижиране в майсторските класове на Игор Маркевич (1975) и Курт Мазур (1976) във Ваймар.

Носител е на първа награда и Златна лира на международния конкурс по дирижиране в Безансон, Франция (1977) и е лауреат на Международния конкурс за диригенти в Катовице, Полша (1979).

Дирижирал е Симфоничния оркестър на Словашкото радио, Братислава (1979-81), камерения оркестър Suk, Прага (1981-83), Пражкия оркестър *Виртуозите от Бохемия* (1981), Филхармонията *Яначек* от Острава (1983-87), на която е главен диригент в периода 1987-90, Словашката симфониета (1993), Симфоничния оркестър на Чешкото радио – Прага (от 1988). В периода 1991-97 той е музикален директор на Филхармонията на Северна Бохемия в Теплице. През 1997 става музикален директор на Словашката филхармония, Кошице, а през 1998 – музикален директор на Филхармоничен оркестър *Мартину*, Злин и главен гост-диригент в Хоф ан дер Заале, Германия.

Гостува като диригент в Австрия, Белгия, България, Куба, Дания, Франция, Германия, Италия, Полша, Португалия, Испания, Русия, Швейцария, Япония, Мексико, САЩ. Води майсторски класове в Теплице, Чехия (1995 и 1996) и

в Орфорг, Канада (1999). Т. Коутник е професор в Музикалната академия в Прага.

Има над 60 радиозаписа с различни оркестри по света, както и записи на компактдиск за фирмите *Panton* и *Harmonia Mundi* с творби на Бокерини, Сен-Санс, Прокофиев, Дворжак, Моцарт, Шуберт и др.

Томас Керъл е роден в Суонси. Учи чело с Мелиса Фелс в училището на Йехуди Менухин и с Хайнрих Шиф в Австрия. Той е един от двамата артисти, минали успешно прослушването за Тръста „Млади канцертиращи артисти“ в Лондон (2000) и Корпорацията „Млади канцертиращи артисти“ в Ню Йорк (2001).

През последните две години дебютира с голям успех в *Wigmore Hall* и *Alice Tully Hall*, изнася рецитали в Ню Йорк, Бостън, Флорида и Вашингтон. Като камерен музикант свири с квартетите *Velcea* и *Chilingirian* и с Иври Гитлис, Гидон Кремер, Стивън Исерлис, Юлиян Рахлин на международни фестивали в зала *Wigmore Hall*, Единбург, Челтнъм и др. Солист е на Лондонски симфоничен оркестър, Националният оркестър на Би Би Си - Уелс, лондонския *Mozart Players*, оркестър *VIVA*, оркестъра на Източен Мидлъндс, Радиооркестъра на Байройт, Кралски национален оркестър, Софийска филхармония и др.

Има записи с квартет *Chilingirian* за фирмата *Chandos*. Бъдещите му планове включват рецитали в зала *Wigmore*, Лувъра, *Konzerthaus* във Виена, *Mariappischesaal* в Люцерн, както и на фестивали в Мекленбург, Германия и Дубровник.

„Томас Керъл е артист с изключителен талант и музикалност, артист който заслужава да бъде наблюдаван.“

Дейли Телеграф, октомври 2002

Орлин Анастасов е роден през 1976 г. в Русе в семейството на известните оперни творци Мария Венциславова и Анастас Анастасов. Завършва музикалното си образование в СУИ „Проф. В. Стоянов“ (1997) при вокалния педагог Георги Делиганев. Дебютира на оперна сцена в Русе на 20-годишна възраст (1996) в операта „Ауга“. През 1998-99 гастролира в София (Филип II от „Дон Карлос“), Дюселдорф (Фернандо от „Трубадур“) и Висбаден (Рамфис от „Ауга“).

През 1998 завоюва първа награда на конкурса „Христо Бръмбаров“ в София, а през 1999 печели големия конкурс на Пласидо Доминго „Опералия“ в Пуерто Рико.

Стремителната му международна кариера е свързана с най-големите оперни театри в света: Миланската скала, Арена ди Верона, Ковънт Гардън, Виенската StatsOper, Театро Реал (Мадриг), „Карло Феличе“ (Генуа), Опера ди Рома, Гранд Опера (Париж), Театро Лисео (Барселона), Регжо ди Парма, „Сан Карлуш“ (Лисабон), както и с гастролни в Берлин, Карлсруе, Тулуза, Амстердам, Монте Карло, Лондон, Манчестър, Бирмингам, Шефилд, Триест, Хамбург, Палма ди Майорка, Франкфурт, Лима, Малага, Каракала, Палермо, Бусето, Хамбург, Равена, Вашингтон.

Орлин Анастасов участва с голям успех в редица престижни фестивали в Сполето, Куенка и Залцбург, концертира с Лондонски симфоничен оркестър, Академията „Санта Чечилия“ и др., работи с дириженти и солисти от класата на Пласидо Доминго, Рикардо Шапи, Марк Елдер, сър Колин Дейвис, Даниел Орен, В. Гергиев, Жорж Претр...

Впечатляващ е изключително богатият му оперен и кантатно-ораториален репертоар от творби на Верди – „Ауга“, „Трубадур“, „Дон Карлос“, „Битката при Леняно“, „Атила“, Реквием, „Риголето“, „Ернани“, „Макбет“, „Силата на съдбата“, „Сицилиански вечерни“, „Симоне Боканegra“, „Набуко“; Росини: „Севилският бръснар“, „Стабат матер“, „Фаворитката“; Белини: „Сомнамбула“, „Норма“, „Пуритани“; Берлиоз: „Бенвенуто Челини“, „Детството на Христос“, „Троянци“, „Ромео и Жулиета“; Пучини: „Бохеми“; Сен-Санс - „Самсон и Далила“, Гуно - „Фауст“.

Върхови негови изяви през изминалия сезон са „Турандот“ в Ла Скала, „Симоне Боканegra“ в Ковънт Гардън, „Сицилиански вечерни“ в Палермо и Ферара, „Трубадур“ в Гранд Опера, „Набуко“ в Генуа, „Ауга“ в Брюксел, „Дон Карлос“ в Барселона и издадения в памет на Борис Христов компактдиск с ортодоксална музика за фирмата Гега Ню. Блестящи са отзивите и за „Фауст“ в Монте Карло в началото на 2005 г. и концерта в Модена „Мирела Френи - 50 години на сцената“.

Бъдещите му ангажименти са свързани с участие в „Набуко“, „Фаворитката“ и „Стабат матер“ в Генуа, „Симоне Боканegra“ в Калиари, „Атила“ в Рим, „Бохеми“ в Оранж, „Ернани“ в Лас Палмас и „Риголето“, „Силата на съдбата“ в Авиньон.

„Младият бас Орлин Анастасов е бъдещото голямо име на България“ – Пласидо Доминго.

„Хубавият дълбок тембър, стил, интелигентно пеене и сценичност на младия 26-годишен артист Орлин Анастасов, изпълняващ Базилио, предизвика възторга на залата“ – в-к „Депеш“, ноември 2002.

„Гласът на младия български бас е учудващо добре развит, пътен и притежаващ лека славянска нотка; борави с изключително разнообразие от тонове и краски, а фразите му са ясни и отчетливи. Орлин Анастасов очевидно притежава всички качества да наследи Самуел Рейми в ролята на Атила. – в-к „Таймс“, февруари 2002.

Софийската филхармония е първият професионален симфоничен оркестър в България. Създаден през 1928 по инициатива на Саша Попов, той претърпява няколко трансформации – Академичен симфоничен оркестър, Царски военен симфоничен оркестър, Държавен симфоничен оркестър, Софийска филхармония, Национален филхармоничен оркестър. Негови дириженти през годините са Константин Илиев, Добрин Петков, Димитър Манолов, Емил Табаков, Йордан Дафов и др. Съставът работи и със световноизвестните дириженти Херман Абендрот, Карло Цеки, Игор Маркевич, Курт Мазур, Юрий Темирканов, Дьорд Лехел, Карл Йостерайхер, Курт Зандерлинг, Шарл Брюк, Янош Ференчик, Витолд Ровицки. Солисти на оркестъра са Давид Ойстрах, Руджиеро Ричи, Лев Оборин, Светослав Рихтер, Юджин Истомин, Ван Клайбърн, Дмитрий Шостакович, Данаил Шафран, Раду Алдулеску, Ани Фишер, Ивон Лефебюр, Хенрик Шеринг, Мстислав Ростропович, Шура Черкаски, Пиер Санкан, Андре Навара, Золтан Кочиш и мн. др.

Филхармонията осъществява многобройни концертни турнета в Америка, Азия и Европа и поддържа богат стил и жанров репертоар.

Оркестърът е осъществил голям брой записи за фирмите „Балкантон“, Гега Ню, MEGA-Music (България), ELAN (САЩ), CAPRIC CIO/DELTA (Германия), Pentagon (Холандия), Frequenz, Koch, Supraphon, както и за радио и телевизионни излъчвания в Париж, Берлин, Москва, Мюнхен, София. Особено впечатляващи са интегралите на Симфониите на Малер, Брамс и Скрябин, клавирните концерти на Бетовен, Концерт за оркестър и „Чудният мандарин“ на Барток и др. Филхармонията е носител на много награди за изпълнителство и цялостна дейност.

Програмата подготви
Мария Дуканова

